

forelægger dette og siger: Der er i Øjeblikket ikke andet at gøre, ja saa er der intet Parti her i Tinget, ligesaa lidt som der har været i det andet Ting, der vil udsætte sig for det Medansvar at stemme Nej dertil. Det ville vi altsaa heller ikke gøre, vi ville stemme for dette Forslag — der er jo, som Regeringen har formet Situationen, ikke andet at gøre i Øjeblikket —, men vi hævde fra vor Side, at dette er ikke en Opfyldelse af, hvad de forskellige Partier i Folketinget for nogle Maaneder siden lovede Regeringen, nemlig en Medvirken til Ulykkens Mildning. Ulykken bestaar fremdedes, og for hver Maaned, der gaar, uden at vi naa til en bestemt Ordning, vedvarer og forøges Usikkerheden, og lide de skadelidte yderligere. De have ikke fri Disposition over deres Sparekassébøger, de kunne muligt faa dem belaante, men det er dog et meget stærkt Indgreb i deres Rettigheder. Desuden vokse jo Administrationsomkostningerne. Jeg vil bede ærede Medlemmer være opmærksomme paa, at for hver Maaned, der gaar, uden at de Forhold, som Bankkrisen og Alberti-Katastrofen medførte, komme til en endelig Ordning, vokse Udgifterne. Man har sagt, at Bankkomiteen allerede har kostet 300,000 i Administration. Ogsaa Administrationen af Bondestændens Sparekasse og hele denne Udskydning koste Penge.

Altsaa, vi maa være paa det rene med, at naa vi ikke i en nær Fremtid til en endelig Ordning, ja er der maaske endogsaa — jeg ved det ikke — Fare for, at der slet ikke kan naas en Ordning, var det i og for sig bedre, om Bondestændens Sparekasse allerede for en Maanedes Tid eller mere siden var gaaet fallit. Vi bebrejde derfor Regeringen, at den endnu ikke er naaet saa vidt, at den kan forelægge et positivt Forslag. Dette er et Moratorium, en Fordring om Henstand, som vi ikke ville modsætte os, fordi der for os, der ikke have Ansaret, Regeringsmagten, i Øjeblikket ikke er andet at gøre end at gaa med. Men det forekommer mig, at det ikke blot er et Moratorium for Bondestændens Sparekasse, men ogsaa i allerhøjeste Grad for Regeringen selv, og jeg vil minde om det gamle Ord, at der er periculum in mora. Det er der ogsaa i denne Sag, og jeg tror ikke, at Regeringen hverken i denne Sag eller i alle de andre, den har paataget sig at føre igennem, styrker sig selv ved saaledes at kræve Moratorium efter Moratorium. Hele Regerin-

gens Politik i den forløbne, ganske vist ikke saa lange Tid, den har siddet — men det er dog allerede nogen Tid — forekommer mig mere og mere at være i Færd med at blive et stort Moratorium, en almindelig Begæring om Henstand med alle de Sager, den sætter paa sit Program. Den lovede almindelig Udrensning, saaledes at Ansaret blev lagt paa de rette Skuldre — alligevel rejser Konseilspræsidenten omkring og siger god for den forrige Konseilspræsident og hans medansvarlige. Den lovede Hjælp til Mildning af Ulykkerne, men endnu synes det, som om den hverken ved ud eller ind, som om den slet ikke ved, hvad den vil foretage sig i denne Sag. Den lovede en retfærdig Valgkredsordning — det er intet blevet til endnu, skønt det er paa allerhøjeste Tid. Og den har jo ogsaa taget Henstand med den store Sag, som den har gjort til Kabinetsspørgsmaal.

Nu skal jeg villigt erkende, at denne Regering har store Vanskeligheder, hvad jo ogsaa Konseilspræsidenten betoner atter og atter, men jeg synes, at det var bedre, om Regeringen ganske stille søgte at løse disse Vanskeligheder, end at den lader sin Chef rejse rundt paa alle Landets Møder og græde Gang efter Gang over de uhyre Vanskeligheder, der er. Jeg tror, at Regeringen, hellere end at tale saa meget om Vanskelighederne, skulde skride til energisk og kraftigt at tage fat paa at overvinde dem. Jeg tror, at der vil affødes ikke ringe Misstemning baade her i Tinget og ude omkring i Befolkningen, om det bliver ved denne Begæring om Henstand. Der er nu gaaet omtrent 3 Maaneder siden Alberti-Katastrofen. Jeg kan ikke se, at det vilde have været umuligt for Regeringen allerede nu at have mødt med et positivt Forslag. Men i alt Fald synes jeg, at Regeringen, i dette Tilfælde den højtærede Indenrigsminister, her ved denne Sags Behandling maatte kunne sige os, hvilke Planer han har for, hvilke Ideer han vil føre frem til denne Sags Løsning, saaledes at vi ikke stod og gav denne Henstand hen i det blaa, men at vi allerede paa dette Tidspunkt dog saa nogenlunde kunde faa at vide, naar Regeringen mener, at den endelig har et Forslag færdigt, og i hvilken Retning det vil komme til at gaa. Saa meget maa Regeringen dog vel nok kunne sige os nu, naar den kommer her og forlanger dette ganske usædvanlige Skridt foretaget. Det er vel ikke Meningen, at der atter skal gaa Maaned' efter Maaned, maaske nogle Maaneder